

villingen til Landstutteriet for $\frac{3}{4}$ Aar, saa maa den ærede Ordfører tillade mig at gjøre opmærksom paa, at jeg deri ikke finder noget som helst Inconsequent; thi idet vi i forrige Aar stemte for Endringsforslaget om Bevilgelsen af Beløbet til Landstutteriet for $\frac{3}{4}$ Aar, da stete dette — idetmindste for mit Vedkommende, og jeg er overbevist om ogsaa for de fleste andre Herrers — under den bestemte Forudsætning, at der til iaar vilde foreligge et Lovforslag fra Regjeringens Side, der gik ud paa at ordne dette Forhold, og hvorved da Spørgsmaalet kunde finde sin Afgjørelse. Forudsætningen er ikke slaaet til; men nu har den ærede Minister jo lovet, at der til næste Aar, forsaavidt han kunde bidrage dertil, vilde fra Regjeringen fremkomme et Lovforslag i den antydede Retning, og i Henshold til Ministerens saaledes udtalte Løfte formener jeg, at man her under Finantslovens Behandling — jeg har allerede udtalt det i mit første Foredrag — ikke skal vedtage noget Afgjørende med Hensyn til Landstutteriet, ikke skal vedtage Noget, der er af en saa stor Vigtighed og Betydning for Landets Hestevæsen som Spørgsmaalet, om Landstutteriet skal bestaae eller ikke. Den ærede Rigsdagsmand fra Mariager (N. Hage) gik ind paa Sagens Realitet; men jeg troer, at han i Meget af, hvad han sagde, fægtede imod Veirmøller; thi der er Ingen, der har udtalt, idetmindste har jeg ikke hørt det udtale, ligesaa lidt som jeg selv har forsvaret Landstutteriets fremtidige Bestaaen, tværtimod, jeg for mit Vedkommende har tydelig nok, troer jeg, udtalt, at det ikke er min Mening, at Landstutteriet skulde vedblive at bestaae, naar det viste sig, at dets Virksomhed var uegnet. Den ærede Rigsdagsmand talte og opponerede imidlertid imod mig, som om jeg havde udtalt, at Landstutteriet under alle Omstændigheder skulde vedblive at bestaae. N. Hage. Det var imod min Nabo) Saa? Det var altsaa ikke mig, men den ærede Rigsdagsmands Nabo, hans Bemærkninger gjaldt. Grunden til, at jeg har været med at stille Endringsforslaget, som er under Forhandling, er navnlig den, at søge at undgaae, at man der under Finantslovens Behandling tog en saa afgjørende Beslutning som den om Land-

stutteriets Nedlæggelse, men derimod afvente et Lovforslag fra Regjeringen og først ved dettes Behandling afgjøre, hvorvidt Landstutteriet skal nedlægges eller ikke. Jeg har ikke udtalt mig om, hvorvidt Landstutteriet for Fremtiden skal bestaae eller ikke; men jeg vil blot have Spørgsmaalet afgjort paa en mere grundig Maade, end det kan ske ved et af Finantsudvalget stillet Forslag til Finantsloven. Naar den samme ærede Rigsdagsmand har oplæst adskillige Punkter i Landstuttemesterens afgivne Beretninger og har, saavidt jeg har kunnet skjønne, derved opnaaet det Resultat, at gjøre Landstuttemesterens Indberetninger tildeels latterlige og tildeels i Disfaveur af Stutterierne, da maa jeg dog bemærke, at den ærede Rigsdagsmand har revet disse Punkter ud af det Sammenhæng, de staae i til den øvrige Deel af Beretningen, og at det ikke er vanskeligt, men derimod meget let, saaledes at tage enkelte Sætninger ud af hvilkensomhelst Beretning og, fordi de ere udryvne af Sammenhængen, ikke give en nøjagtig og paalidelig Fremstilling. Jeg skal ikke omtale de Priser, han oplæste, der vare indkomne for nogle af Stamstutteriets Hingster, der vare solgte; thi min ærede Nabo (Neergaard) har allerede tilstrækkelig godtgjort, at det aldeles ikke kan være noget Bevis for Sagens mere eller mindre gode Sider. Jeg vil endnu tillade mig at udtale, at det har været en væsentlig Svaghed og Feil ved vort Hestevæsen i det Hele taget; denne Vallen frem og tilbage og denne Skiften med Systemer, snart i een Retning, snart i en anden; thi saasnart man har begyndt med et System, har man strax opgivet det igjen uden at afvente det Tidspunkt, da man kunde have en begrundet Erfaring for, hvorvidt dette System var gavnligt eller ikke; man har opgivet det, begyndt med et nyt og atter opgivet det, og er det ikke den samme Feil, man nu er ifærd med at begaae, idet man allerede nu vil kaste Landstutteriet bort; thi Loven af 1852 er saa ny, at man efter min Overbevisning ikke kan have en aldeles begrundet Erfaring for, at denne coach-horse-Race er forkastelig, og at Landstutteriets Bestaaen ikke er til Gavn for vor Hestevæsen. Man gjør det Samme nu som saa ofte tid-